

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 118/2018
11.07.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Ивић, председника већа, Катарине Манојловић Андрић и Бранка Станића, чланова већа, са саветником Весном Мраковић, као записничарем, одлучујући о захтеву АА из ..., кога заступа пуномоћник Љубомир Антић, адвокат из ..., ..., за преиспитивање судске одлуке – пресуде Управног суда II-1 У 11553/16 од 25.01.2018. године, уз учешће Министра правде Републике Србије, Београд, као противне странке, у предмету разрешења дужности извршитеља, у нејавној седници већа, одржаној дана 11.07.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **ОДБИЈА**.

ОДБИЈА СЕ захтев подносиоца за накнаду трошкова.

Образложење

Побијаном пресудом одбијена је тужба подносиоца захтева, поднета против решења Министра правде Републике Србије број 740-08-00367/12-22 од 20.07.2016. године, којим је тужилац, извршитељ, именован решењем Министра правде од 09.05.2012. године за подручје Вишег суда у Врању и Привредног суда у Лесковцу, разрешен дужности извршитеља.

У захтеву за преиспитивање побијане пресуде, поднетом због повреда Закона о управним споровима, Закона о парничном поступку, Закона о извршењу и обезбеђењу и Правилника о дисциплинском поступку против извршитеља, подносилац истиче да је пресуда донета уз битну повреду одредаба поступка, из разлога што Управни суд није одржао усмену јавну расправу у смислу одредаба чл. 33. и 34. Закона о управним споровима, иако је то он, као тужилац, тражио. Указује на недостатке образложења пресуде, јер је Управни суд нашао да је тужба основана, а у њеном диспозитиву стоји да се тужба одбија. Наводи да Управни суд није донео пресуду у спору пуне јурисдикције, нити је навео разлоге о одлучним чињеницама. Сматра да је тај суд требало по службеној дужности да пази на ништавост управног акта, у конкретном случају - оспореног решења. Указује на чињеницу да је Управни суд погрешно применио одредбе чл. 487. и 489. Закона о извршењу и обезбеђењу, јер је одлука чији се поништај тражи донета пре правноснажности и извршности одлуке о изрицању дисциплинске мере трајне забране обављања делатности извршитеља. Истиче да је

Управни суд погрешно оценио и прихватио да се у конкретном случају ради о прекорачењу овлашћења поверених законом и да је тужилац повредио дужности утврђене другим прописима, па је донео незакониту пресуду. Указује на чињеницу да, у ситуацији у којој извршни поверилац није уплатио предујам трошкова по поднетом предлогу за извршење, нису испуњени услови за обуставу извршења. Сматра да је Управни суд погрешно применио и повредио одредбе члана 74. став 1. Закона о извршењу и обезбеђењу, а није узео у обзир ни чињеницу да странке имају право из одредбе члана 74. став 2. истог закона да затраже судску контролу у другом степену и доношење коначне одлуке по захтеву за отклањање неправилности. Наводи да одредбом члана 346. став 2. Закона о извршењу и обезбеђењу није дата могућност туженом да врши оцену законитости и правилности правноснажних одлука, нити да решава спорна правна питања, нити да заузима правне ставове у погледу примене Закона о извршењу и обезбеђењу, а што је суд, погрешном оценом доказа и погрешном применом и повредом одредбе Закона о извршењу и обезбеђењу, пренебрегао. Предлаже да Врховни касациони суд побијану пресуду укине или преиначи, а да обавезе тужени орган да му надокнади трошкове на име састава тужбе у износу од 36.000,00 динара, на име састава захтева у износу од 72.000,00 динара, као и на име такса за тужбу, одлуку Управног суда, захтев и одлуку Врховног касационог суда по Таксеној тарифи.

Противна странка, Министар правде Републике Србије, у одговору на захтев, предлаже да суд исти одбије.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева у смислу одредбе члана 54. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је неоснован.

Према разлозима образложења побијане пресуде, правилно је, по оцени Управног суда, поступио тужени орган када је тужиоца разрешио дужности јавног извршитеља, из разлога што је дописом Дисциплинске комисије за спровођење дисциплинског поступка против извршитеља од 04.07.2016. године тужени орган обавештен да је решењем Дисциплинске комисије за спровођење дисциплинског поступка против тужиоца од 03.06.2016. године тужилац, јавни извршитељ, оглашен дисциплински одговорним за извршење дисциплинске повреде из члана 350. став 1. тачка 6. и тачка 16. у вези са чланом 34. став 2, чланом 74. став 1. и чланом 349. Закона о извршењу и обезбеђењу, као и члана 4. и члана 7. став 1. Правилника о наградама и накнадама за рад извршитеља и члана 3. став 2. Правилника о начину вођења евиденције предмета по којима поступа извршитељ, начину приступа евиденцији и поступању са евиденцијом у случају смрти, разрешења или престанка обављања делатности и изречена му је дисциплинска мера трајне забране обављања делатности извршитеља, па је разрешен дужности извршитеља у складу са одредбом члана 487. став 1. тачка 7. Закона о извршењу и обезбеђењу. Управни суд је утврдио да је пресудом Управног суда II-4 У 10183/16 од 18.01.2018. године одбијена тужба тужиоца поднета против решења Дисциплинске комисије за спровођење дисциплинског поступка против извршитеља Министарства правде Републике Србије од 03.06.2016.

године, којим је тужиоцу изречена дисциплинска мера трајне забране обављања делатности извршитеља почев од дана достављања писменог отправка решења.

Оцењујући законитост побијане пресуде, Врховни касациони суд налази да је пресуда донета без повреда правила поступка, уз правилну примену материјалног права. За своју одлуку Управни суд је дао довољне и јасне разлоге, које, као на закону засноване, прихвата и овај суд. Ово стога, што је, и по налажењу Врховног касационог суда, тужени орган правилно разрешио подносиоца захтева дужности извршитеља на основу одредаба члана 488. Закона о извршењу и обезбеђењу ("Службени гласник РС" 106/15), из разлога што је подносилац захтева коначним решењем од 03.06.2016. године оглашен одговорним за дисциплинске повреде које су му стављене на терет и изречена му је дисциплинска мера трајне забране обављања делатности извршитеља. Како је решење о изрицању дисциплинске мере трајне забране обављања делатности јавног извршитеља коначно у управном поступку, а одредбом члана 487. став 1. тачка 7) наведеног закона није прописано да је услов за разрешење правноснажност решења о изрицању дисциплинске мере, неосновани су наводи подносиоца захтева да решење о његовом разрешењу није могло бити донето пре правноснажности решења о изреченој дисциплинској мери.

Наводи из захтева према којима Управни суд није узео у обзир чињеницу да све одлуке извршитеља представљају предмет контроле од стране суда у извршном поступку, нису од утицаја на другачију оцену законитости побијане пресуде јер се односе на правилност и законитост решења о изрицању дисциплинске мере трајне забране обављања делатности које је постало коначно и правноснажно, а које као законску последицу има доношење решења о разрешењу. Стога, у складу са чланом 488. став 2. Закона о извршењу и обезбеђењу, јавном извршитељу не мора бити пружена прилика да се пред министром изјасни о томе да ли постоје разлози за његово разрешење, уколико му је изречена дисциплинска мера трајне забране делатности јавног извршитеља.

Управни суд је побијану пресуду донео без одржавања јавне расправе, позивајући се на одредбу члана 33. став 2. Закона о управним споровима, којом је прописано да суд решава без одржавања усмене расправе, ако је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странке и посебно утврђивање чињеничног стања. По налажењу Врховног касационог суда, предмет спора у овом случају није изискивао непосредно саслушање тужиоца, овде подносиоца захтева, нити посебно утврђивање чињеничног стања, јер је разрешење јавног извршитеља неминовна законска последица изрицања дисциплинске мере трајне забране делатности јавног извршитеља. Самим тим, пропуст Управног суда да у побијаној пресуди наведе разлоге због којих није одржао усмену расправу не представља повреду правила поступка која би била од утицаја на решење ове правне ствари.

Пресуда у спору пуне јурисдикције се, у смислу одредбе члана 43. став 1. Закона о управним споровима, доноси само у случају када суд нађе да оспорени управни акт треба поништити. Како је у конкретном случају суд нашао да је тужба неоснована, а да је оспорени управни акт у свему правилан и на закону заснован,

неосновани су наводи захтева према којима је суд требало да донесе пресуду у спору пуне јурисдикције и да одлучи о захтеву тужиоца за накнаду штете.

Због свега изложеног, налазећи да су остали наводи захтева неосновани и да не могу да доведу до другачије одлуке суда по поднетом захтеву, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 55. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу првом диспозитива пресуде.

Врховни касациони суд је, с обзиром на то, да је захтев за преиспитивање судске одлуке одбијен, на основу одредбе члана 165. став 1. у вези члана 153. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" 72/11 ... 74/13) који се сходно примењује на питања поступка решавања управних спорова, сагласно одредби члана 74. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу другом диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ

дана 11.07.2018. године, Узп 118/2018

Записничар
Весна Мраковић,с.р.

Председник већа – судија
Мирјана Ивић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић